

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς

προδομένης

(Συέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)
—Ἡ Τύρα σ' ἐκδικήθηκε, ὅπως θά σ' ἐξειδικεῖτο μιά ἄγια, Τζιλ, εἶπε ἡ Κλάρα. Τί ἥρωϊσμός, ἀλήθεια, μέσα σ' αὐτὴ τὴ στερνὴ διαθήκη τῆς καρδιάς της. Τώρα, κάθου ἐκεῖ...

Καὶ μὲ μιά κίνηση τοῦ ἔδειξε τὴ θέσι πού ἦταν ἀδείανη πλάι της. Κατόπιν ἐπρόσθεσε:

—Καὶ τώρα, πές μου ἂν εἶσαι διατεθειμένος νὰ ἐκπληρώσης τὴ στερνὴ ἐσχὴ ἐκείνης πού τόσο θαθεῖα σ' ἀγάπησε;

—Πῶς! φώναξε ὁ Τζιλ μὲ φωνὴ πού τὴν ἔπιγε ἡ μεγάλη του συγκίνηση κ' ἡ ἀπίστευτὴ εὐτυχία του. Θέλεις λοιπὸν νά;... Μὰ μού εἶχες πῆ ἄλλοτε ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη σου σὲ μένα πέθανε καὶ ξὺν τολμοῦσα νὰ ἐπιζῶ...

—Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν, Τζιλ, ὅτι μιά γυναῖκα ἔχει τὴν πῶδὸν ἐμπιστοσύνην σ' αὐτόν, πού, μολονότι ἔπεσε κάποτε ἔξω, εἶχε ὡστόσο τὸ ψυχικὸ θάρρος καὶ τὴν εὐγένεια νὰ ἐπανορθῶσά τὰ λάθη του καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθῆκόν του; Σ' αὐτὸν πού πέρασε ἀπ' τὴν μεγάλῃ δοκιμασία τοῦ πόνου καὶ τῆς θυσίας;...

Στὸν ἄνθρωπον πού ξαναγινε Χριστιανὸς καὶ πού ἔκανε ἕνα θεαρέστο ἐργὸν, γεμάτο ἀπὸ τίς ὑπέροχες ἀρετὲς τῆς θρησκείας μας...

Ὁ Τζιλ τὴν διέκοψε μὲ οἰαγὴ φωνή:

—Κλάρα, ἀγνοεῖς ποῖος ἦμουν προηγουμένως, πρὶν κάνω δλ' αὐτά... Ὅταν μ' ἔβιδωξες ἔγινα ἕνας ἐπαναστάτης κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἔγινα ἕνας δαίμονας...

—Αὐτὲς ἦσαν ἡ τελευταῖες ἀναλαμπές τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἀξία σου εἶνε πῶδὸν μεγάλη ἀκόμα μπροστὰ στὸ Θεόν... Τζιλ, θά ἦμουν εὐτυχισμένη καὶ περήφανη νὰ γίνω γυναῖκα σου... ἂν ἐνοεῖται μὲ θέλεις ἀκόμα...

—Ἄν σὲ θέλω! φώναξε ὁ Τζιλ. ὦ, Κλάρα μου!... Κατάλαβες τί ὑπόφερα...

—Ναί, κατάλαβα!... ψιθύρισε.

Καὶ τὰ μάτια της θόλωσαν λίγο μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν ὤρων τῆς πάλης της ἐναντίον τῆς ἰδίας τῆς καρδιάς της.

—Μού ξαναβίνεις τὴν ἐμπιστοσύνην σου, πολυαγαπημένη μου...

—Ὁλόκληρη, καὶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά...

Ἐσκυψε λίγο τὸ μέτωπό της κ' ὁ Τζιλ ἀκούμπησε σ' αὐτὸ τὰ χεῖλιά της...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄγνωστο γιὰ τὴν ἴδιαν, ἡ ἀνάμνησις τῆς πεθαμμένης πέρασε μπροστὰ τους.

Μιά θλίψη γλυκεῖα, μιά συγκινημένη εὐγνωμοσύνη τοὺς πλημμύρισε γιὰ κείνην πού θέλησε νὰ τοὺς ἐνώσῃ ἔτσι. Καμιὰ τόψη, κανένας φόβος δὲν ὄπηχε στὴν ἀνάμνησί τους αὐτῆ. Ὁ Τζιλ ἤφερε πιά πὸς εἶχε ἐπανορθώσει ὅσο μπορούσε τὰ λάθη του τοῦ παρελθόντος κατὰ τὴν τελευταία περίοδο τῆς ζωῆς τῆς πεθαμμένης γυναίκας του. Ἡ Κλάρα πάλι ἐκπλήρωνε τὴν τελευταία ἐπιθυμία μιάς ἐτοιμοθάνατης, ἡ ὅποια εἶχε θελήσει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία τοῦ μόνου ἀνθρώπου πού ἀγαποῦσε στὸν κόσμο μὲ σπαργμὸ τῆς ἰδίας τῆς καρδιάς.

—Ἐφερες μαζί σου τὴ μικρὴ μας Κάγια; ρώτησε ἡ Κλάρα.

—Ναί, τὴν ἄφησα κοντὰ στὸν πατέρα σου, στὸ σπίτι.

—Πάμε νὰ τὴν ξαναβροῦμε τὴν φτωχὴ μας μικρούλα! ὦ! πόσο θά τὴν ἀγαπῶ καὶ θά

τὴν περιποιηθῶ!...

—Δὲν ἀμφισβάλω καθόλου, ἀγαπημένη μου φίλη. Παρ' ὅλη τὴν καλὴ μου θέλησι καὶ τὴν ἀγάπην μου γι' αὐτὴ, δὲν μποροῦσα ν' ἀντικαταστήσω τὴ φτωχὴ τῆς μητέρας. Μὰ ἐσὺ, Κλάρα, θά τὴν ἀντικαταστήσης μὲ τὸ παραπάνω...

Καὶ, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, τὰ μάτια του τύλιαν τὴν Κλάρα μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς θερμῆς του ἀγάπης. Στὸ λίγο χλωμὸ καὶ λίγο ἀδυνατισμένο πρόσωπο τῆς νέας κόρης, ἡ συγκίνησις ἀνέβαζε ἕνα γοητευτικὸν τριανταφυλλένιον χρῶμα καὶ τὰ μαῦρα τῆς ματια, τὰ τόσο γλυκά, κύτταζαν μ' εὐτυχία τὴ σοβαρὴ φυσιογνωμία τοῦ μηστήρος της, πού τὴ φώτιζε τώρα ἡ ἀντανάκλασις μιάς ψυχῆς ξαναγεννημένης καὶ μεγάλης, τόσο διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ Τζιλ ντὲ Σέμπρ τοῦ παρελθόντος.

Ἡ Κλάρα σκέφτηκε μιά στιγμή κ' ἔπειτα εἶπε:

—Πρέπει νὰ σοῦ δώσω κάτι εἰς ἀνάμνησιν αὐτῆς τῆς ἡμέρας. Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χεῖρι της ἔκοψε ἕνα ὀλοπόρφυρο τριαντάφυλλο.

—Πάρ' το, πολυαγαπημένε μου φίλε, καὶ κράτησέ το, εἶπε.

Σοῦ ἔδωσα ἕνα τριαντάφυλλο ἄλλοτε, ὡς ἐγγύησι τῆς φιλίας μου κ' ἕνα ἄλλο πού ἦταν ἡ ἐγγύησι τῆς ἐμπιστοσύνης μου, κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν πρώτων μας ἀρραθῶνων. Αὐτὸ πού σοῦ δίνω σήμερα θά εἶνε ἡ ἐγγύησι τῆς ἐμπιστοσύνης μου πού ξαναγεννήθηκε γιὰ πάντα... Δὲν εἶν' ἔτσι, Τζιλ μου;

—Ὁ Θεὸς ἄς μᾶς κάνει τὴ χάρι νὰ μὴν ἔχουμε ποτε τίποτε κρυφὸ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Κλάρα πολυαγαπημένη μου καὶ νὰ ζοῦμε πάντα μέσα σὲ μιά τελεία συμφωνία τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς! ἀπάντησε ὁ Τζιλ, μὲ πάθος.

—Πάμε τώρα νὰ εὐχαριστήσομε τὴ Μαντίνα στὴν ὅποια τόσο προσευχήθηκα γιὰ τὴ φτωχὴ σας Τύρα καὶ γιὰ σένα, ἀγαπητὴ μου Τζιλ!...

Ἐσπρωξαν τὴν σαρκαφωγμένη πόρτα τοῦ παρεκκλησιου, μῆταν μέσα καὶ γονάτισαν μπρὸς στὸν θωμῶ.

Ἡ μικρὴ μαρμαρίνη Παναγία ἀπλωνε τὰ χεῖριά της ἀπὸ πάνω τους σὰν νὰ τοὺς ἔταζε γιὰ πάντα τὴν θεϊκὴ προστασία της... Ἐκεῖ, πολὺ συχνά, ἡ Κλάρα, εἶχε θρῆ δύναμι καὶ παρηγορία, μέσ' οὗτος ἀγῶνες πού ἔκανε μὲ τὴ φτωχὴ τῆς καρδιάς, ἡ ὅποια μάτωνα ἀπὸ τὴν νομενὴν πληγὴν τοῦ ἔρωτος. Καὶ τώρα, μὲ μιά θαθεῖα εὐγνωμοσύνη, ἐρχόταν νὰ γονατίσῃ πάλι στὰ πόδια τῆς θείας προστάτιδος της, ζητώντας της νὰ ἐλογίσῃ τοὺς ἀρραθῶνες τους.

Καὶ τῆς φάνηκε αὐτὴ τὴ φορὰ, πὼς ἡ Μαντίνα τῆς χαμογελοῦσε, ἐνὼ μαζί μὲ τὴ θραυρὴν δροσιά ἔμπαινε μέσα στὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τὸ ὑπέροχον ἄρωμα τῶν ρόδων, τῶν ἀφιερωμένων σ' Ἐκείνην, τὴν ὅποια ἡ ἐκκλησία ἀποκαλεῖ Μυστικὸν Ρόδον.

ΤΕΛΟΣ

—Πάρτο, πολυαγαπημένε μου φίλε, καὶ κράτησέ το !...